

Arrest

nr. 128 516 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw laatste verklaringen, heeft u de Soedanese nationaliteit en bent u geboren op X te X, Soedan. U verliet, samen met uw echtgenote (N.M.R.), Soedan per schip op 13 mei 2006, en kwam aan te België op 31 mei 2006. U vroeg een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 31 mei 2006. U werd op datum van 26 juli 2006 van 9u tot 12u30 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) in het bijzijn van een tolk die de taal Arabisch machtig is. Op 18 december 2008 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) die de beslissing van het CGVS bevestigde op 8 april

2009, en u de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut weigerde. U ging tegen deze beslissing van de RvV in beroep bij de Raad van State, die dit beroep op datum van 5 juni 2009 verwierp. U diende een tweede asielaanvraag in op datum van 4 januari 2010. Op 8 februari 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) de beslissing van weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 25 juli 2011 vroeg u een derde maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Als nieuwe elementen in onderhavige derde asielaanvraag, baseert u zich enerzijds op de documenten die uw echtgenote (N.M.R.) (CG 06/13287BY) neerlegde, ter staving van de problemen die zij in Sudan gekend zou hebben door haar politieke en sociale activiteiten (problemen die uw echtgenote kende, en die de reden vormden voor jullie vertrek uit Sudan in het jaar 2006), en anderzijds drukt u de vrees uit dat, indien jullie zouden terugkeren naar Sudan, uw dochters besneden zullen worden, een gebruik waar u sterk tegen gekant bent.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de RvV, en het beroep dat u indiende tegen deze beslissing van de RvV werd verworpen. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de conclusie dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft uw verwijzingen naar de door uw echtgenote neergelegde documenten, betreffende de problemen die zij in Sudan zou hebben gekend, dient vastgesteld dat er in het kader van de derde asielaanvraag van uw echtgenote, een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, daar deze, door uw echtgenote neergelegde documenten, niet-authentiek bevonden werden.

Wat betreft de door u geopperde vrees voor besnijdenis van uw dochters, in geval van terugkeer naar Sudan, dienen volgende opmerkingen gemaakt.

U legde medische attesten neer betreffende uw beide dochters – (Me.) en (Ma.) – waaruit af te leiden valt dat dezen niet besneden zijn. Gevraagd **waarom u, in het kader van uw tweede asielaanvraag** (die u indiende na de geboorte van uw eerste dochter (Me.), wanneer deze reeds drie jaar oud was), **geen gewag maakte van de vrees dat uw dochter besneden zou kunnen worden in geval van terugkeer naar Soedan**, antwoordde u dat dat toen reeds in uw hoofd speelde, maar uw dochter nu ouder geworden is (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 5). U verklaarde dat uw ouders quasi analfabeet zijn, u van het platteland afkomstig bent, en (vrouwen)besnijdenis er deel uitmaakt van de gebruiken en tradities (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 3). U verklaarde **dat uw echtgenote niet besneden is**, maar dat, als uw ouders dat zouden weten, ze zich hiermee zouden bemoeien (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 4). Gevraagd of uw ouders zich dan niet met die vraag bezighielden, wanneer u huwde met uw echtgenote, antwoordde u dat ze dat niet vroegen, het hen wel interesseert, maar er van uitgaan dat ze wel besneden is (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 4). U voegde eraan toe **dat de situatie in de stad [Khartoum] evenwel niet hetzelfde is, en je daar vrouwen ziet die onbesneden zijn**. Gevraagd waarom het niet mogelijk zou zijn in Khartoum te wonen, zonder dat uw dochters besneden zouden worden – gegeven uw verklaring dat in de stad, niet alle vrouwen besneden zijn – antwoordde u, eerder vaag, dat mensen die in de stad wonen, stedelijke wortels hebben, maar u afkomstig bent van het platteland (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 5). U verklaarde dat de beslissing over een eventuele besnijdenis van uw dochters, uw vader toekomt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 3). Gevraagd of u hem dan niet zou kunnen zeggen dat u daarover zelf wilt beslissen, antwoordde u dat u in dat geval door uw familie verworpen zou worden. Gevraagd welke concrete gevolgen dat dan zou hebben, antwoordde u dat ze u alles zouden ontnemen, en u geen rechten meer zou hebben op de erfenis. Gevraagd waarom het onmogelijk is om uw eigen beslissing hieromtrent te nemen, herhaalde u dat u zou verworpen worden door uw familie, en u aan de kant zou moeten leven (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 8). U verklaarde dat u, zelfs als u het zou weigeren aan uw ouders, u in dat geval steeds uw dochters zou moeten beschermen en in de gaten houden, uw ouders uw dochters vanuit Khartoum kunnen meenemen, en het zou volstaan dat u een dag niet thuis bent, opdat uw ouders uw dochters tegen uw wil zouden besnijden (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 4, 5, 6). **U verklaarde dat u wel tegen het gebruik van besnijdenis bent, maar dat u, in geval van terugkeer, bij uw familie [te Hassahissa] zou gaan wonen** (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 4). U geconfronteerd met de vaststelling dat u in Sudan

te Khartoum woonde, en niet bij uw ouders te Hassahissa, antwoordde u dat dat voorheen zo was, maar **dat u in geval van terugkeer naar uw familie zou gaan om er onderdak te zoeken, en werk** (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 5). U gevraagd of u dan niet naar uw schoonfamilie zou kunnen gaan – daar uw schoonouders te Khartoum, naast het huis van u en uw echtgenote, woonden – antwoordde u dat u geen werk heeft in Khartoum, en dat gedaan is – hetgeen bezwaarlijk een verklaring vormt voor het feit dat u naar uw ouders te Hassahissa zou gaan, gezien u daar evenmin over werk beschikt. Gevraagd **waarom u vrijwillig bij uw familie zou gaan wonen**, gezien de door u geopperde vrees dat uw familieleden uw dochters zouden besnijden, antwoordde u weinig verhelderend dat, zelfs al zou u bij uw schoonfamilie wonen, uw ouders er op bezoek kunnen komen. U nogmaals geconfronteerd met de vaststelling dat u te Khartoum woonde, en gevraagd of u er dan niet voor kunt kiezen uw dochters niet te laten besnijden, antwoordde u dat u afkomstig bent van het platteland, en u in geval van terugkeer naar Sudan, niet naar Khartoum zou gaan. U opnieuw geconfronteerd met **de bevreemdende vaststelling dat u enerzijds oppert uw familie te vrezen, die uw dochters zouden laten besnijden, maar u anderzijds zou verkiezen meteen naar hen toe te gaan**, antwoordde u dat uw ouders uw dochters ook uit Khartoum kunnen meedoen, en verklaarde u voorts dat u de middelen niet zou hebben om zich in Khartoum te vestigen. Gevraagd waarom u denkt dat uw ouders de besnijdenis van uw dochters achter uw rug zouden uitvoeren, antwoordde u dat dat al vaak gebeurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 6). Gevraagd of uw ouders zoiets reeds deden, antwoordde u bevestigend en **verklaarde u dat de dochters van uw zus werden besneden zonder dat ze uw zus iets gezegd hadden. U voegde eraan toe dat uw zus evenwel de besnijdenis niet weigerde. U verklaarde dat u contact heeft met uw ouders, en u hen ook reeds inlichtte over de geboorte van uw kinderen** (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 3 en 4). Gevraagd of u reeds aan uw ouders heeft gezegd dat u niet wilt dat uw dochters besneden worden, antwoordde u **ontkennend**, en vroeg u zich af waarom u dat zou doen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 7). U erop gewezen dat uw ouders in dat geval uw mening omtrent besnijdenissen zouden kennen, verklaarde u, veronderstellend, dat ze in dat geval druk op u zouden leggen. U tijdens het tweede gehoor op het CGVS **gevraagd waarom u nog niet aan uw ouders duidelijk maakte dat u niet wilt dat uw dochters besneden worden**, antwoordde u dat u in België bent en uw dochters beschermd zijn, maar de vraag wel zou komen indien ze in Sudan werden geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 4). Gevraagd of het niet opportuun zou zijn uw mening omtrent vrouwenbesnijdenissen aan uw ouders te verduidelijken, daar ze anders ook niet weten dat u zich tegen dit gebruik kant, antwoordde u dat u hun oren niet wilt opentrekken, en uw dochters beschermd zijn zolang u in België bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 5). **Het dient reeds opgemerkt dat bovenstaande verklaringen ernstige twijfels oproepen met betrekking tot de ernst en oprechtheid van uw vrees. Immers, u vreest dat uw ouders uw dochters zouden laten besnijden zonder uw toestemming, en u verklaarde dat u dit niet wilt. Gegeven deze geopperde vrees, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u uw ouders – met wie u vanuit België contact heeft – ook zou verduidelijken dat u zich tegen dit gebruik kant, en op zijn minst naar hun reactie zou peilen. Dat u voorts verklaarde dat u, in geval van terugkeer naar Sudan, met uw gezin bij uw ouders zou gaan wonen, doet fundamentele twijfels rijzen met betrekking tot de ernst van uw vrees, gezien het net uw ouders zijn van wie u vreest dat ze uw dochters zouden besnijden tegen uw wil. Er zou dan ook van u verwacht kunnen worden dat u, in het geval u naar Sudan zou terugkeren, u zich niet vrijwillig zou wenden naar de personen die het voorwerp van de door u geopperde vrees uitmaken.**

Deze twijfels met betrekking tot de ernst en oprechtheid van de door u geopperde vrees, worden verder enkel versterkt door onderstaande, tegenstrijdige verklaringen. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gevraagd of u reeds met uw vader, dan wel met uw moeder, sprak over een eventuele besnijdenis van uw dochters, antwoordde u **dat uw moeder er reeds met u over sprak, u reeds uw zoon liet besnijden hier in België, en uw moeder vaak over uw dochters begint te spreken. U verklaarde voorts dat u steeds van onderwerp poogt te veranderen wanneer uw moeder u hierover spreekt, en u haar zegt dat u wel zal zien wanneer uw dochters ouder zijn** (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10 september 2013, p. 4). U gevraagd of u reeds aan uw echtgenote vertelde dat uw moeder u spreekt over de besnijdenis van uw dochters, antwoordde u **bevestigend – hoewel uw echtgenote verklaarde te denken dat u hierover nog niet met uw ouders sprak** (zie gehoorverslag CGVS (N.M.R.) dd. 10 september 2013, p. 14). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS **gevraagd of uw ouders het onderwerp van een eventuele besnijdenis van uw dochters reeds aanhaalden**, antwoordde u **ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 december 2013, p. 5). **Gevraagd of ze daar dan nog nooit over spraken tegen u**, antwoordde u **bevestigend dat ze er nooit over spraken met u, maar het wel ter sprake zou komen indien u naar Sudan zou terugkeren. Bovenstaande manifest tegenstrijdige verklaringen, betreffende de vraag**

of uw ouders reeds spraken over een besnijdenis van uw dochters, doet verder afbreuk aan de ernst en oprechtheid van de door u geopperde vrees.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt trouwens dat het in principe de ouders zijn die beslissen tot FGM in Soedan. Slechts in bepaalde omstandigheden, wanneer het meisje bij haar grootouders woont of wanneer één van de ouders voor de praktijk is, nemen andere familieleden de beslissing. Dit is echter in casu niet het geval.

Voorts kan opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat er te Khartoum sinds het jaar 2008 campagnes gevoerd worden tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis, er aanplakborden tegen 'Female Genital Mutilation' (verder FGM) geplaatst werden in verschillende Sudanese steden (waaronder Khartoum), en deze campagne ook wordt gevoerd op televisie en radio, alsook dat er meerdere Sudanese organisaties bestaan die het gebruik van FGM pogen te bestrijden. Hoewel geenszins ontkend kan worden dat het gebruik van vrouwenbesnijdenissen nog steeds problematisch is te Sudan, dient vastgesteld dat er, in stedelijke gebieden, wel degelijk campagne gevoerd wordt tegen deze traditie, en er ook NGO's zijn die ijveren voor de afschaffing van FGM. Zoals u ook zelf aangaf tijdens het gehoor op het CGVS, is de situatie in een stad als Khartoum verschillend, en zie je er ook onbesneden vrouwen. Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, alsook de vaststelling dat u tot het jaar 2006 samen met uw vrouw, die niet besneden is, te Khartoum woonde, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u, in geval van terugkeer, een eventuele besnijdenis van uw dochters niet zou kunnen verhinderen.

Tot slot verklaarde u dat uw echtgenote reeds deelnam aan een protest bij de Sudanese ambassade te Brussel, en u haar daarheen heeft gebracht (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 december 2013, p.5-6). Gevraagd of u ook deelnam aan het protest, gaf u aan dat u ook eens deelnam, gezien u uw echtgenote wou vergezellen, en voegde u er meteen aan toe dat u niet [politiek] geëngageerd bent (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 december 2013, p. 6). Gevraagd of uw echtgenote eerder reeds deelnam aan protesten te België, antwoordde u bevestigend, en gaf u verder aan niet te weten wanneer dat precies was, daar u zich daarmee niet bezighoudt, u er afstand van neemt, en dat u niet interesseert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar hetgeen in het verzoekschrift van zijn echtgenote werd uiteengezet (en gekend is bij de Raad onder dossiernummer 150 089).

Met betrekking tot de nieuwe documenten die zij voorlegt, voert verzoekster, onder verwijzing naar richtlijn 2004/83/EG, artikel 3 en 13 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad, aan dat verweerder geen gedegen onderzoek naar deze documenten heeft gevoerd, daar de motivering dat "uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in Sudan wijdverspreid is en terug te vinden is in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat" volgens haar bezwaarlijk als afdoende kan beschouwd worden.

Verder vreest verzoekster dat zowel haar dochters als zijzelf besneden zullen worden indien zij terugkeren naar Soedan. Volgens haar kan het verzet tegen en het overtreden van seksediscriminerende sociale gebruiken of culturele normen, zoals vrouwenbesnijdenis, worden opgevat als een overtuiging die in bepaalde landen aanleiding kan geven tot vervolging. Dergelijke overtuiging valt onder het begrip "politieke overtuiging". Bovendien behoren verzoekster en haar dochters als vrouwen in Soedan tot een bepaalde sociale groep.

Volgens verzoekster kan er uit een vermeende afwezigheid van discriminatie op de arbeidsmarkt of uit het feit dat het al bij al wel meevalt met de sociale discriminatie van niet-besneden vrouwen, niet afgeleid worden dat moeders in Soedan, globaal genomen, hun dochters kunnen beschermen tegen besnijdenis. Zij meent dat de moeder, ongeacht haar profiel, nooit een actor van bescherming kan zijn in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Soedan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2013 en stelt dat uit de informatie die verweerder in de bestreden beslissing aanvoert, niet kan afgeleid worden dat er daadwerkelijke bescherming mogelijk is voor verzoekster en haar dochters in Soedan, terwijl verzoekster zelf wel internationale objectieve rapporten aanvoert die aantonen dat effectieve bescherming illusoir is.

Verzoekster heeft meermaals aangehaald dat de meeste vrouwelijke familieleden langs de kant van haar echtgenoot besneden zijn en dat de familie van haar echtgenoot duidelijk voorstander is van vrouwenbesnijdenis. Het feit dat verzoekster nog niet met haar schoonfamilie heeft gesproken over het feit dat zij tegen vrouwenbesnijdenis gekant is, verandert hier niets aan. Verzoekster sprak met haar schoonfamilie nog niet over vrouwenbesnijdenis, omdat er in Soedan geen platform is voor een dergelijke onafhankelijkheid en zelfstandigheid tussen partners. Het strookt niet met de traditie en normenkaders dat een vrouw een taboe als vrouwenbesnijdenis of, nog erger, haar eigen genitaliën en seksualiteit met haar schoonfamilie bespreekt, hetgeen wordt bevestigd in een rapport van UNHCR. Haar enige hoop is haar schoonfamilie te kunnen overtuigen als het moment daar was. De situatie is dubbel. Het gaat over de mogelijke gevolgen van een gesprek dat twee kanten kan opgaan. Verzoekster meent het dubbele hiervan perfect te hebben gevat. Haar inconsequente standpunten verwijten is intellectueel oneerlijk en getuigt niet van een gedegen geloofwaardigheidsonderzoek.

Onder verwijzing naar rapporten van UNHCR en het US State Department, wijst verzoekster erop dat vrouwenbesnijdenis in Soedan wijdverspreid blijft en dat 88% van de vrouwelijke Soedanese populatie besneden is. In tegenstelling tot andere Afrikaanse landen is de prevalentiegraad in Soedan niet gedaald. Verzoekster meent bijgevolg dat haar vrees objectief gegrond is en dat verweerders informatie geenszins de objectieve elementen die in onderhavig verzoekschrift naar voren worden gebracht, weerlegt. Het loutere gebrek aan een subjectieve vrees doet volgens haar niets af aan de objectieve gegrondheid van de vrees.

Verder stelt verzoekster nog dat de elementen in verweerders motivering die nog niet weerlegd werden, slechts kleinere inconsistenties betreffen. Volgens haar beschikt verweerder niet over correcte objectieve bronnen en maakt hij geen gebruik van andere beschikbare objectieve bronnen die wijzen op haar geloofwaardigheid. Zij meent dat verweerder teveel gewicht toekent aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekster meent de feiten, die tot haar vlucht hebben geleid, aannemelijk te hebben gemaakt aangezien zij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft uiteengezet, dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel kan én moet worden toegekend.

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij zijn verzoekschrift: de *"Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation"* van de UN High Commissioner for Refugees van mei 2009 (stuk 2), het Algemeen Ambtsbericht Soedan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2013 (stuk 3), een rapport van UNICEF over vrouwenbesnijdenis (stuk 4), een artikel in de *African Journal of Urology* van 2013 (stuk 5) en een rapport over Soedan van het US State Department van 27 februari 2014 (stuk 6).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 13 van het EVRM geschonden acht. Deze schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.3. Artikel 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.4. Tevens dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Ter staving van haar derde asielaanvraag legde verzoekers echtgenote volgende documenten voor: een medisch attest vanwege de Soedanese psychiater (A/S.M.H.), een arrestatiebevel op haar naam van 29 januari 2005, een bevel tot voorgeleiding op haar naam van 9 september 2007, een convocatie op haar naam van 26 november 2009, een convocatie op haar naam van 3 oktober 2010, een veroordeling bij verstek op haar naam van 6 april 2011 en foto's van haar deelname aan een protest nabij de Soedanese ambassade in Brussel (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Tevens voert hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens zijn gehoor op het CGVS een vrees aan voor de besnijdenis van zijn dochters (administratief dossier, stuk 12, "verklaring 37" en stuk 5, p. 14 en stuk 4Y, p. 3).

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een

eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Wat betreft de door verzoekers echtgenote neergelegde documenten bepaalt het arrest van de Raad met nummer 128 515 van 2 september 2014 het volgende: *“Waar verzoekster aanvoert dat de door haar neergelegde documenten door verweerder niet aan een gedegen onderzoek onderworpen werden daar volgens haar de motivering dat corruptie in Soedan wijdverspreid is, ook in het staatsapparaat, niet afdoende is, kan zij niet gevolgd worden. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder op uitgebreide wijze motiveert waarom de door haar neergelegde documenten de eerder – in het in kracht van gewijsde gegane arrest van de Raad nummer 25.765 van 8 april 2009 – vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers haar gebrekkige kennis omtrent kernelementen die in de door haar neergelegde documenten voorkomen. Bovendien bevatten de documenten gebrekkige en zelfs foutieve gegevens en wordt hun authenticiteit aangetast doordat verzoekster stelt te denken dat het om originele documenten gaat, terwijl de stempels voorgedrukt zijn. Dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat corruptie in Soedan wijdverspreid is, ook in alle niveaus van het staatsapparaat, voegt zich hieraan toe. Er dient immers opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct, derhalve worden zij door de Raad overgenomen.”*

Betreffende de vrees van verzoekers echtgenote voor haar eigen besnijdenis, stelt voormeld arrest van de Raad met nummer 128 515 van 2 september 2014 het volgende: *“Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij tevens vreest zelf een besnijdenis te moeten ondergaan ingeval van terugkeer naar Soedan, dient opgemerkt dat verzoekster deze vrees nooit aanvoerde bij haar eerste twee asielaanvragen en hier evenmin melding van maakte op de DVZ in het kader van huidige derde asielaanvraag (administratief dossier, stukken 12 en 17). Nochtans mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het aanvoeren van een vrees voor haar eigen besnijdenis tijdens haar gehoor op het CGVS in het kader van haar derde asielaanvraag is dan ook laattijdig, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan, mede in acht genomen dat verzoekster reeds een eerste asielaanvraag indiende op 31 mei 2006 en derhalve geacht wordt kennis te hebben van de asielprocedure.”*

Aangaande de vrees voor de besnijdenis van zijn dochters, stelt voormeld arrest van de Raad met nummer 128 515 van 2 september 2014 het volgende: *“Wat betreft de aangevoerde vrees voor de besnijdenis van haar dochters, merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster deze vrees evenmin aanhaalde bij het indienen van haar tweede asielaanvraag (administratief dossier, stuk 17), terwijl haar eerste dochter toen al geboren was (administratief dossier, stuk 18). Tevens dient opgemerkt dat, waar verzoekster stelt dat het gebrek aan een subjectieve vrees niets afdoet aan de objectieve gegrondheid van de vrees en dat haar verzet tegen besnijdenis een “politieke overtuiging” in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet uitmaakt en zij en haar dochters in Soedan behoren tot de sociale groep van de vrouwen, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoekster zelf.*

Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS dat zij zelf niet besneden is en dat zij vreest dat haar dochters besneden zullen worden door haar schoonfamilie die in het dorp Fqara woont (administratief dossier, stuk 4BY, p. 12-13). Zij stelt dat haar schoonfamilie deze traditie kent en eraan vasthoudt (administratief dossier, stuk 4BY, p. 13 en 15). Nochtans zou haar schoonfamilie niet weten dat zij zelf niet besneden is (administratief dossier, stuk 4BY, p. 13), hetgeen erop wijst dat haar schoonfamilie toch niet zo'n groot belang hecht aan de besnijdenis van vrouwelijke familieleden als verzoekster tracht te doen uitschijnen. Dit klemmt des te meer daar zij in onderhavig verzoekschrift stelt: *“Verzoekende partij heeft meermaals duidelijk aangehaald dat de meeste vrouwelijke familieleden langs de kant van haar echtgenoot besneden zijn”, hetgeen er minstens op wijst dat niet alle vrouwelijke leden*

van haar schoonfamilie besneden zijn. Bovendien hebben zij, noch haar echtgenoot met haar schoonfamilie gesproken over het al dan niet besnijden van hun dochters (administratief dossier, stuk 4 BY, p. 14), hetgeen redelijkerwijze kan verwacht worden daar zij meent voor deze vrees internationale bescherming te behoeven. Verzoeksters echtgenoot zou zelf afkomstig zijn uit een traditionele familie die – volgens verzoeksters verklaringen – erg vasthoudt aan de traditie van vrouwenbesnijdenis. Het is dan ook niet aannemelijk dat haar schoonfamilie nooit zou ingelicht zijn over het feit dat verzoekster zelf niet besneden is en evenmin aangesproken zou zijn over de eventuele besnijdenis van haar dochters. Waar verzoekster meent dat haar dochters in Soedan verstoten zullen worden door de samenleving indien zij niet besneden zijn (administratief dossier, stuk 4 BY, p. 15), dient opgemerkt dat deze verklaring niet te rijmen valt met het feit dat zij zelf niet besneden is, terwijl zij nergens aanhaalt omwille hiervan problemen te hebben ondervonden in Soedan. Verder heeft verzoekster geen enkele concrete aanwijzing dat haar dochters uit de samenleving zullen worden gestoten wanneer zij niet besneden worden. Dit klemt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Soedan sinds 2008 campagnes worden gevoerd via aanplakborden en op radio en televisie, dat er Soedanese organisaties actief zijn in de strijd tegen vrouwenbesnijdenis en dat het in principe de ouders zijn die beslissen over de besnijdenis van hun dochters.

Uit de verschillende rapporten die verzoekster bijbrengt (verzoekschrift, stukken 2-6), blijkt dat de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen in Soedan hoog ligt en dat het aantal besnijdenissen niet afneemt. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er in Soedan werk wordt gemaakt van de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen en dat verzoekster er niet in slaagt in concreto aannemelijk te maken dat haar dochters wel besneden zullen worden door haar schoonfamilie, terwijl zij zelf niet besneden is en hierdoor zelf geen problemen ondervond binnen de Soedanese samenleving. Bovendien is deze informatie van louter algemene aard en heeft deze geen betrekking op haar persoonlijke situatie. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk een vrees voor de besnijdenis van haar dochters dient te koesteren. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke."

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: "Immers, u vreest dat uw ouders uw dochters zouden laten besnijden zonder uw toestemming, en u verklaarde dat u dit niet wilt. Gegeven deze geopperde vrees, is het allerminst onredelijk te verwachten dat u uw ouders – met wie u vanuit België contact heeft – ook zou verduidelijken dat u zich tegen dit gebruik kant, en op zijn minst naar hun reactie zou peilen. Dat u voorts verklaarde dat u, in geval van terugkeer naar Sudan, met uw gezin bij uw ouders zou gaan wonen, doet fundamentele twijfels rijzen met betrekking tot de ernst van uw vrees, gezien het net uw ouders zijn van wie u vreest dat ze uw dochters zouden besnijden tegen uw wil. Er zou dan ook van u verwacht kunnen worden dat u, in het geval u naar Sudan zou terugkeren, u zich niet vrijwillig zou wenden naar de personen die het voorwerp van de door u geopperde vrees uitmaken.

Deze twijfels met betrekking tot de ernst en oprechtheid van de door u geopperde vrees, worden verder enkel versterkt door onderstaande, tegenstrijdige verklaringen. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gevraagd of u reeds met uw vader, dan wel met uw moeder, sprak over een eventuele besnijdenis van uw dochters, antwoordde u dat uw moeder er reeds met u over sprak, u reeds uw zoon liet besnijden hier in België, en uw moeder vaak over uw dochters begint te spreken. U verklaarde voorts dat u steeds van onderwerp poogt te veranderen wanneer uw moeder u hierover spreekt, en u haar zegt dat u wel zal zien wanneer uw dochters ouder zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10 september 2013, p. 4). U gevraagd of u reeds aan uw echtgenote vertelde dat uw moeder u spreekt over de besnijdenis van uw dochters, antwoordde u bevestigend – hoewel uw echtgenote verklaarde te denken dat u hierover nog niet met uw ouders sprak (zie gehoorverslag CGVS (N.M.R.) dd. 10 september 2013, p. 14). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd of uw ouders het onderwerp van een eventuele besnijdenis van uw dochters reeds aanhaalden, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 december 2013, p. 5). Gevraagd of ze daar dan nog nooit over spraken tegen u, antwoordde u bevestigend dat ze er nooit over spraken met u, maar het wel ter sprake zou komen indien u naar Sudan zou terugkeren. Bovenstaande manifest tegenstrijdige verklaringen, betreffende de vraag of uw ouders reeds spraken over een besnijdenis van uw dochters, doet verder afbreuk aan de ernst en oprechtheid van de door u geopperde vrees."

Alsook: "Tot slot verklaarde u dat uw echtgenote reeds deelnam aan een protest bij de Sudanese ambassade te Brussel, en u haar daarheen heeft gebracht (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 december 2013, p.5-6). Gevraagd of u ook deelnam aan het protest, gaf u aan dat u ook eens deelnam, gezien u uw echtgenote wou vergezellen, en voegde u er meteen aan toe dat u niet [politiek] geëngageerd bent

(zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 december 2013, p. 6). Gevraagd of uw echtgenote eerder reeds deelnam aan protesten te België, antwoordde u bevestigend, en gaf u verder aan niet te weten wanneer dat precies was, daar u zich daarmee niet bezighoudt, u er afstand van neemt, en dat u niet interesseert."

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan te stellen: "De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf, betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij beschikt niet over correcte objectieve bronnen en maakt geen gebruik van andere beschikbare objectieve bronnen die wijzen op verzoeksters geloofwaardigheid.", hetgeen, aangezien verzoeker op geen enkele manier *in concreto* de hiervoor vermelde motivering tracht te weerleggen en het hier niet louter "kleinere inconsistenties" betreffen, niet meer is dan een blote bewering en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Deze motivering moet dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS